

DE KOMMUNIST

Maandblad der Kommunistische Oppositie

OPSTEL EN BEHEER : MANEBRUGGESTRAAT, 229, DEURNE-ZUID.

KRONIEK:

De "val" van Jaspar. - Een vennootschap zonder liefde. - Albert de man van de socialisten. - Een front en ten strijde.

Het kan misschien voor zekere voortvarende politiekers voordeelig zijn de jongste ministriele krisis als een klucht te bestempelen.

Men vergte echter niet dat een klucht soms met een onverbiddelijke scherpte minder vrolijke toestanden in het licht kan stellen. En zoo heeft ook de herrie in het ministriele gezin Jaspar - Hymans — die intusschen weer bijgelegd kon worden — zekere verhoudingen en toestanden doen uitkomen, die voor de katholieke en de liberale partijen alles behalve prettig zijn.

Teekenend is het incident dat de naaste aanleiding was tot de ontslagindiening van den liberaal minister Hymans, welke de ontslagname van heel het kabinet ten gevolge had : een motie van afkeuring van de Brusselse franc-kiljonsche liberalen ten overstaan van de beperkingen door de regeering aan de professoren van de Gentsche Hoogeschool opgelegd in het geven van lessen aan het liberale strijdsorgani-
me, de Institut des Hautes Etudes. Maar nog meer betrekkenisvol was de manier waarop het katholieke-liberaal geschil kon worden bijgelegd. Het schijnt wel dat feitelijk geen volkomen overeenstemming tusschen beide partijen kon worden verkregen. Dit blijkt uit de verklaringen van den heer Jaspar in den Senaat, die al zijn gewikstheid noodig had, om het antwoord aan de al te preciese hem door den rektor Vermeyen gestelde vraag te ontwijken. Zoals deze laatste terecht deed uitkomen kan uit de regeeringsverklaring niet duidelijk vastgesteld worden in hoeverre het verbod voor de professoren van de Gentsche Universiteit bestaat, lessen te geven aan het konkurreerende Instituut. Deze zaak is nog niet afgehondeld en voorzeker zal ze nog wel in de toekomst aanleiding geven tot menige wrijvingen tusschen liberale en katholieke spitsbroeders.

Maar als geen overeenstemming op het gebied der taalkwestie kon worden verkregen, wat is dan wel oorzaak geweest tot het voorloopig behouden van de Jaspar - Hymans combinatie ? (We spreken hier niet van het hoofd van het talrijk gezin Heyman, omdat deze meneer toch maar het vijfde wiel aan de wagen is).

De oorzaak tot de kalfatering van het katholieke-liberaal blok moet gezocht worden in de moeilijkheden die de regeering tegenkomt bij het verder voltrekken van haar na-stabilisatie politiek en in de verhoudingen der partijen. De Jaspar - regeering had een trotsch programma : het uitvoeren van grote werken (met militair strategische en ekonomisch - imperialistische doeleinden), het verminderen van de belastingen, enz. Jaspar kon met recht zeggen, bij de heropening van de Kamer, dat hij het gewichtigste deel van dat programma had uitgevoerd. Immers de afschaffing van de supertaks, de vermindering van de overige belastingen voor een totaal bedrag van anderhalf miljard, verminderingen die natuurlijk voor het allergrootste gedeelte de bezittende klasse tem goede kwamen, het stoutste stukje klassepoltiek sinds de Francqui - stabilisatie van 1926, werd met vaste hand doorgedreven. Het eindresultaat van deze politiek is dat de regeering zelve voor de begroting 1931 - 1932 een tekort van 600 miljoen voorziet (in werkelijkheid zal het wezenlijk te kort het bij de TWEE MILLIARD halen). Jaspaar hoopt de twee eindjes aan melkaart te knopen door een leening van 600 miljoen frank, waarbij een tweede leening van circa 700 miljoen bijkomt voor het uitwisselen eener oude onder zeer slechte voorwaarden, verkregen leening van 30 miljoen Amerikaansche dollars.

En hierbij komt nog de wereldkrisis die haar gevolgen ook voor België met zich na slept. De werkloosheid neemt steeds toe, de Belgische nijverheid kent minder schitterende tijden dan ze over een jaar kende. Ten andere is de Belgische regeering verplicht om haar internationale verbintenissen na te komen, nieuwe miljarden te verkennen aan het moderne optuigen van het leger en het bouwen van nieuwe versterkingswerken (het Geneviaansche ontwapeningsgebleen ten spijte). Kortom de Belgische regeerders voelen zeer wel dat met de laatste tonen van de ontelbare Brabançonne's van dit herdenkingsjaar het optimisme moet geband worden en dat het er nu omgaat zich aan ernstiger werk te zetten.

Het gaat er nu om voor de bezittende klasse de arbeiders nog wat meer uit te zuigen. Een belastingspolitiek te voeren die de lasten, de nijverheid (lees de kapitalisten) opgelegd tot een minimum terugbrengt. De loonen te drukken (hiervoor biedt de economische krisis en de werkloosheid die er uit voortspruit, een gele-

genheid die de werkgevers niet van plan zijn ongebruikt te laten voorbijgaan).

Het is nu eenmaal bewezen dat het een dergelijke politiek slechts gevoerd kan worden met de openlijke of verdeckte medewerking van de sociaal demokratie. De noodige lokzangen hangen dan ook in de lucht.

Bi monde van de heeren Devèze en Forthomme hoorden we reeds het zoete vogelengenkweel der geheiligde eenheid. Maar zeker kunnen deze aanroepen nog te vroeg. Ze duiden een weg aan die de toekomst wel tot een werkelijkheid kan maken, maar die ons nu toch eenigszins voorbarig schijnt. Die tijd komt weer, maar is er nu nog niet. En daarom zijn katholieke en liberale ministers verplicht samen voort te strompelen, ondanks zij telkens lastig gevallen worden door de «enfants terribles» hunner partijen. De Sap's, wiens radikalisme de enigste mogelijke manier is, voor de vooruitgang van de Frontpartij tegen te gaan, de Max'en en ande-
de poedelhondjes.

Het uur dat het katholieke-liberaal blok wordt afgelost komt.

De B. W. P. is van plan voor haar medewerking aan de regeering de hoogste prijs te bedingen. Sinds enkele maanden heeft zij haar oppositie tegen de huidige regeering versterkt de financiële politiek der regeering wordt met grotere onverbiddelijkheid over den hekel gehaald, het geknoei en het kwistend gedoe der ministriele bureelen worden met meer heftigheid als oot te voren aangeklaagd.

Wij dit op effect berekende verzet als een bewijs aanziel voor een radikale tegenstelling tusschen de sociaal demokratie en de andere regeeringspartijen heeft het natuurlijk bij het verkeerde eind. In werkelijkheid bestaat er volkomen overeenstemming tusschen haar. We noemen slechts twee hoofdpunten, die het spel zijn van de huidige politiek der regeering en waarover de sociaal demokratie het eens is, met de door de katholieken en liberalen naar voor geschoven oplossingen : de aanpassing der loonen aan de nieuwe ekonomische conjunctuur (lees : verlaging der loonen) en de nationale verdediging.

In de hoofdtakken der Belgische nijverheid hebben de leiders der reformistische vakbonden reeds hun javoord gegeven met de loonsverlaging door de werkgevers aangevraagd, we noemen slechts als voorbeeld de loonsverminderingen toegepast in de mijn en de ijzernijverheid. We zouden nog tal van andere voorbeelden kunnen aanhalen van nijverheden waar niet officieel tot loonsverlaging werd besloten, doch waar deze er niettemin doorgedreven worden, zoo in het diamantbedrijf.

Inzake landverdediging en de nieuwe bewapeningen is het verzet der sociaal demokratie, op zijn zachtst uitgedrukt meer schijn dan wezen. Haar «Twee Miljard ? Geen cent ? » kan slechts op oningezienden indruk maken. Dergelijke uitlatingen zijn slechts voor de propaganda bestemd. In werkelijkheid denkt de sociaal demokratie er geen oogenblik aan zich tegen de nieuwe militaire uitgaven schrap te stellen voor zoover zij voor de uitvoering van de Belgische internationale verplichting noodig zijn. Op zijn hoogst vorderen de sociaal demokraten dat de gestemde kredieten doeltreffender en spaarzamer zouden gebruikt worden, dan ze nu door de bureelen van den katholieken De Brocqueville gedaan worde.

Voor degenen die nog zouden twijfelen aan de vaderlandsliedje der B. W. P. zij hier op een verklaring gewezen van een der leiders op de Brusselse federatie, in antwoord op de kritiek van sommige afgevaardigden, die beweerden, dat met de door de partij ingenomen positie inzake landsverdediging en anti militaristische en pacifistische propaganda onder de jeugd bemoeilijk werd : «Wij zijn een regeeringspartij en als zoodanig kunnen we niet tegen landsverdediging zijn».

Dit geeft de waarde aan van het anti-militaristische gekrijsch de B. W. P. - leiders. Doch op het gebied der demagogie en van schadelijke volksbedrog zijn echter nog krassere dingen. We bedoelen namelijk het laatste plakaat dat door de Algemeene Raad heel het land door is aangeplakt en dat luidt :

Meneer Jaspar,

De Koning weigerde uw ontslag ? Als eerlijk man moet hij u gezegd hebben : «De rijken met miljoenen overstelpen on-

"DE KOMMUNIST," verschijnt weer.

Geldelijke moeilijkheden dwongen er ons toe het verschijnen van «de Kommunist» een tijd lang te onderbreken. De verkoop van het blad ging met grote moeilijkheden gepaard, dank zij de grote onverschilligheid onder de arbeidersklasse — veroorzaakt door de grote desillusie — en ook in zekere mate door het kleine formaat waarop ons blad ten slotte verscheen.

Maar het mocht niet gebeuren dat de stem der revolutionaire arbeidersbeweging gedoof zou zijn. Klassebewuste kameraden uit Gent, Antwerpen en Brussel besloten dat de Kommunist MOEST verschijnen, en zoo is het gebeurd.

- DE «KOMMUNIST» BEANTWOORDT AAN EEN NOODZAKELIJKEHED.

Ons blad is er immers noodig, méér dan ooit te voren. Elk denkend arbeider zal dit inzien als hij een blik werpt op datgene wat zich rond hem afspeelt. — Een geweldige wereldkrisis — reusachtige roebereidselen tot bloedige konflikten tusschen de imperialistische tegenstanders - stijgende reactie - toenemende armoede voor de arbeiders, en naast dit alles onmacht der arbeidersklasse om zich tegen al deze plagen te verweren, volledig verraad van het reformisme jegens haar levensbelangen, misdadige avonturierspolitiek van het kleine groepje soldeniers der Stalinfractie die niet in staat zijn de arbeiders den weg van den waarrachtigen strijd aan te wijzen, doordat hun politiek partijbelangtje geen verband meer houdt met het algemeen arbeidersbelang.

«De Kommunist» is in Vlaanderen het enigst orgaan van de revolutionaire arbeidersbeweging en daarom moet hij leven.

De «Kommunist» is in Vlaanderen het enigst orgaan dat de uitdrukking wil zijn van den wil der arbeiders OM ZICH ZELVE VRJ TE MAKEN.

De «Kommunist» is in Vlaanderen de vlag waaronder allen zich zullen scharren die de traditie van het revolutionair socialisme hoog willen houden, en voor wie hij het voornaamste

wapen zal zijn om de arbeiders den weg van den revolutionairen klassenstrijd te wijzen.

En juist om dit alles is het noodig dat de «Kommunist» gesteund zal worden.

Op welke wijze ?

Ten eerste door mee te helpen aan zijn verspreiding onder de arbeiders.

Ten tweede door hem geldelijk te steunen, VOORAL OOK DOOR HEM TE SCHRIJVEN OVER DEN STRIJD DIE DE ARBEIDERS TE VOEREN HEBBEN TEGEN HET KAPITALISME EN AL ZIJN STEUNPILAREN.

Want meer dan ooit is het noodig dat dan alleen de arbeiders zich zullen kunnen ontvoegen als ze den weg van strijd zullen opgaan. Het reformisme immers heeft bankroet geleden. Duizende arbeiders zijn ontgoched en geloven niet meer in het socialisme, dat ze meenden kunnen komen bij middel van parlement en «democratische» regeringen.

En het fascisme is daar om die arbeiders zijn grijsparmen dood te knellen.

Moet in verband met dit alles de noodzakelijkheid van een revolutionair strijdbeeld nog nader betoogd worden ?

En daarom : alle hens aan dek. De handen uit de mouwen gestoken. Voorlopig verschijnt ons blad eens per maand. Het geeft de gelegenheid om elk nummer voorlopig dus goed in de arbeidersmiddens te verspreiden. ER MOET GEWERKT WORDEN MET HET BLAD. Kolportage, en aanwerven van abonnees.

En daarnaast vragen we aan de arbeiders ons te schrijven.

Schrijf ons wat je doet voor de revolutionaire actie.

Schrijf ons indien je leemten vindt in de samenstelling van het blad. Vormt groepen om het blad te verspreiden opdat

«DE KOMMUNIST» LEVE.

De Redactie.

BERICHT AAN DE ABONNENTEN.

Onze lezers die op «de Kommunist» geabonneerd waren gedurende 1930, zullen het blad blijven door ontvangen tot Juni 1931. We vertrouwen er op dat ze alsdan hun abonnement zullen hernieuwen.

De administratie.

der voorwendsel van belastingvermindering.

De arbeiders die maatschappelijke verzoeken eischen naar de maan zenden;

Een begroting voorleggen die het land met een nieuwe val van den frank bedreigt;

Niets doen om de krisis in nijverheid, landbouw en geldwezen te bezweren;

Met uw liberale, katholieke en kristen demokratische kollega's onder een onbenullig voorwendsel er van ondertrekken, nu het uur der afrekening geslagen is;

Dat is :

1. 's Landsbelangen, welke ik u vroeg eerlijk waar te nemen, verraden;

2. Aan rechtschapenheid en moed te kort komen, »

Dat is een les die u misschien zal dienen, heer Eerste Minister !

We moesten het nu nog beleven dat de sociaal demokratie het koningschap als scheidsrechter over het lot van de arbeidende klasse zou stellen. Dat is nu gebeurd. En daarmee heeft de socialistische partij haar kandidatuur gesteld om de nalatenschap van het katholieke-liberaal blok over te nemen.

Ons besluit vloeit uit het voorgaande van zelf voort. De arbeiders moeten op eigen krachten steunen. Dat is hun eigen vakorganisaties veroveren op de reformistische leiders. Zij moeten tegen hen één front maken om de patroonaanvallen tegen hun loonen te breken. Uit bidden en smeeken zal het werkeloosheidsprobleem niet opgelost worden : De strijd voor redelijke uitkeeringen zal hard tegen hard gaan. De vermindering van den werktijd moet eveneens afgedwongen worden. Daarom, arbeiders, niet geloofd aan reformistische drogredenen, niet gehoopt op de redding van een roze koningstrouwe en het kapitaal onderdanige regeering, maar stelt één front uwer krachten, één front voor den strijd.

26 - 11 - 30.

Het petitionement voor betaald verlof.

KIESMANOEUVRE DER B. W. P.

De voorstanders van den industrieën vrede, de heeren der syndikale Commissie, laten lijsen rondgaan, betaald verlof voor de arbeiders eischende. Zij hopen door een groot getal in te keken, indruk te maken op den Heer Jaspar. De Heer Jaspar en Co I, die in 1925 met het getal 2000 brutaal gespot heeft, zal het nu ook wel doen, zeker zinnde dat de strijd (?) voor betaald verlof der S. C. en B. W. P. niet verder zal gaan dan parlementair gebabbel. Het is echter louter demagogie vanwege de Heeren der Syndikale Commissie nu dezen eisch te stellen.

1) In de periode van geene krisis bonden zij de arbeiders vast door allerlei kontrakten, dannen elken strijd af; 2) brachten de neerlaag der scheepsherstellers door hen afzonderlijk te doen strijden; 3) Bezorgden aan de dokkers het contract Holvoet dat de medezeggenschap der leden uitschakelde, dreven, ondanks hun strijdwil met een neerlaag naar het werk; 4) Verklaarden zich 't akkoord met 9% loonaftrek der koolmijnarbeiders.

Na den strijdwil der arbeiders gedood te hebben en het kapitalisme in al zijne verdedigings- en aanvals mogelijkheden versterkt te hebben, moet elke arbeider tot de gevolgtrekking komen, dat het er bij de vakbondbureaucraten en B. W. P. slechts om te doen is, een handig kiesmanoeuvre uit te voeren voor de aanstaande verkiezing, om hun schandalijk verraad tegenover de arbeiders een weinig te kunnen dekken.

Er zijn duizende werkloozen, duizende zijn reeds uitgetrokken, verschillende vakbondkassen zijn reeds uitgeput, waar is de organisatie van verzet der arbeiders ? om van staatswege te eischen 3/4 van het loon, zoals de linksbabbelers van den B. W. P. Brussel dit eischen.

Ja er is iets geweest : als het actiekomitee der dokkers of diamantbewerkers alle arbeiders groepeerden (niet dit van de sataliënen van Stalin) meetings hielden en betoogden voor meer steun, vonden de reformisten er geen graten in zich een maand lang door een 50 tal politieagenten te doen beschermen en hen tegen de arbeiders te doen optreden.

De reformisten zijn dan maar actief als het gaat tegenover de arbeiders ; zoals uitsluiten uit de vakbonden arbeiders laten ranselen door het rood verveer, en communisten aanwijzen aan de politie, zoals gebeurd is op hun zoogezegde vredesmeeting.

Zie Vervolg 2e bladz. onderaan 1e kolom.

Kommunisme en Nationaal - Solidarisme.

HET GEVAL DE MEYER.

De overloop van Kommunisme tot nationalisme is, in onze tijd van geweldige botsingen en duister potentieele tegenstrijdigheden, niet zeldzaam, en vice versa. Het leven van Benito Mussolini is een Europeesch symbool. De absolute ommeekeer van de vroegere revolutiinaire Pebel wordt maar te dikwijls oppervlakkig onderzocht en lichtzinnig beoordeeld. Het geval schiet wortels in de diepste gronden van de hedendaagsche sociale ontreddering.

Hier in Vlaanderen, hebben we grondige redenen om de verhoudingen van kommuniste tot nationalisme met de meeste nauwkeurigheid te belichten. Niet weinig jonge krachten hebben gedurende deze laatste jaren gewankeld tussen de twee opvattingen. Geen of bijna geen onder deze weifelaars hebben, ten lange laaste, in volle overtuiging, gekozen voor de kommunistische wereldbeschouwing. Meestal gaan ze nu onder in de ideologische mesthoop van de bourgeoisie.

Het geval Jef De Meyer werd tamelijk veel besproken. Het officieel «Kommunistisch» commentaar bleef op het pijl van de nu gewone demagogische braspreekt van de 3de Internationale. En wat bij deze gelegenheid door Vlaamsche Nationalisten over kommuniste werd geschreven, gaat ook niet ver boven de muiste provinciale kadooterschijnheiligeid.

De Meyer kwam van het Vlaamsche Nationalisme over tot het Kommunisme. Hij militieerde, in de rijen van de Kommunistische partij, nadien met de oppositie, jarenlang. De crisis van de 3de Internationale bracht hem aan 't wijfelen, deed hem wankelen tot hij, aangetrokken door de Solidaristische «doctrine», zich weer onvoorwaardelijk vlaamsche nationalist verklaarde.

De Meyer's geval mag en moet persoonlijker uitgelegd worden, van een zekere kant uit. Echter is de sociale betekenis van het geval van veel meer belang.

De Meyer's Kommunistische belydenis berustte veel meer op impulsie en offervaardigheid dan op wetenschappelijke beredeneering en doordacht gronden. De Russische revolutie van 1917 verscheen hem eerst niet als een schakel in een geweldig universeel proces, een gebeurtenis van groote en grootsche betekenis maar nochtans beperkt in de geweldige, zichtbare en onzichtbare omvorming van dezen tijd. Hij zag tegen de revolutionaire staat der bolsjewiki op als tegen een statisch ideal en bijna een «hemelsch» verschijnsel. Bij hem was groot gebrek aan revolutionair realisme, aan nuchtere dialektiek die de dingen in hun levende gang waarnemt.

Is het dan te verwonderen dat toen, na Lenin's dood, met de verzwakking der leiding in Rusland, zwarte wolken aan de Russische «hemel» verschenen, onrust, vertwijfeling en ontgocheling bij een de Meyer losbarsten? Hij had niet begrepen dat geen ORGANISATIE, geen tijdelijke formatie, vermag eeuwige waarborg en draagster te blijven van de revolutionaire geest en daad. Gelijk andere vasthangen aan de 3de Internationale met hunne politieke en morele lafheid, met hun lage persoonlijke belangen, hing een de Meyer er aan vast met zijn illusies. Toen zijn illusies in een organisatie die tijdelijk het opperste werktuig WAS van de proletarische strijd, verdwenen, ging met eens zijn vertrouwen in het Kommunisme ten onder.

STEUNPENNING.

ANTWERPEN.

Nog niet vermelde steun groep	
Antwerpen.	350.25
Steunlijst v. d. Elst	60.50
Groep Antwerpen 3-11-30	27.50
Vader Gel.	5.—
Gezonken door de buildrager in Café Uilenspiegel na onze meeting	11.80
Groep Antwerpen 10-11-30	40.—
M. D.	6.—
E. S.	10.—
Groep Antwerpen 17-11-30	25.—
Fr. 536.05	

GENT.

Van Dooren	30.—
De Witte Buyle	30.—
G.	20.—
Siks	20.—
Elias	20.—
Bocquart Zoon-Vader	20.—
<hr/>	
Totale Steun.	140.—
<hr/>	
fr. 616.05	

ARBEIDERS! ZENDT ONS STEUN!

heeft gestemd voor de gendarmerie.

2) De koning zijn loon heeft gebracht van $\frac{1}{2}$ op 9 miljoen.

3) Al de militaire oorlogsbudgetten stemde toen zij in de regeering waren en zich over het laatste mil. bud. van 1200 miljoen per jaar over de grondlijnen 't akkoord verklaarde met Jasper.

4) Het bijpensioen van 38 duizend, te samen 73 duizend franken stemde voor Generaal Jacques en tegen de 10 fr. per dag ouderdomspensioen stemde.

5) De klerikale scholen, kerken, pastoors, vijanden der vakbonden, de knechten van het kapitalisme met twee honderd miljoen per jaar ondersteunde.

6) Het Fransch-Belgisch militair akkoord goedkeurde, kortom het verraad is te lang om te melden.

Wij willen geen betaald verlof met den strop om den hals, bezorgd door de reformisten, met hun de gelegenheid te geven voor de zooveelste maal een laag kiesmanoeuvre uit te voeren op de ruggen der arbeiders. Met als doel regeeringsdeelname in plaats van strijd tegen onze arbeiders.

Op voor het georganiseerd verzet langs de actiekomiteen die alle arbeiders groepen tot den strijd bereid.

ECHO.

Internationale Kronijk

DE STAKING DER BERLIJNSCHE METAALBEWERKERS. HET VERRAAD DER SOCIAAL - DEMOKRATIE — ONMACH T EN BLUF DER STALINISTEN. — EEN «ROODE» METAALBEWERKERSBOND — NIEUWS OVER DE SOWJET UNIE.

De staking der Berlijnsche metaalbewerkers is alweer achter den rug. Het massale verzet der arbeiders is neergeslagen en de patroons drijven de loonyermindering door. Hun eisch was 8% loonsvermindering. De arbeiders werden dit te aanvaarden.

Ondanks de reusachtige werkloosheid toonden ze hart genoeg te bezitten om te willen strijden voor het behoud van het weinige dat ze bezitten. De vakbond bureaucratie noopte ze er toe om mee den strijd aan te gaan. Van te voren af aan was echter reeds te zien dat ze er op uit waren om het met de industremagnaten op een akkoordje te gooien en de Berlijnsche metaalbewerkers gekoerd en gebonden over te leveren aan deze heeren. Al hun krachten spannen ze in om de scherpe klassestrijd te ontwijken, en in ruil voor een tweede arbitrage uitspraak was het mede dat de sociaal-democraten voor het reactionaire kabinet Brüning stonden in den Rijksdag en deze aldus in het zadel bleef om nieuwe aanvallen op de Duitsche arbeidersklasse voor te bereiden. De reformisten lieten de Berlijnsche metaalbewerkers verhopen dat de tweede scheidsrechterlijke uitspraak, die definitief was, betere resultaten zou brengen.

Ziehier wat ze besliste: Loonsverlaging van 3% op 17 November, en nog weer een loonsverlaging van 5% op 19 Januari.

Dit uitspraak heeft onder de arbeiders een storm van verontwaardiging uitgelokt, maar de reformisten hadden het verzet weten te breken. Ze hielden zich aan de uitspraak, heften de staking op, en eens te meer had het Duitsche reformisme voor zijn bourgeoisie, een knechtendienst verricht, die van grote betekenis is. De Berlijnsche arbeiders immers hadden hier in dit geval de spits af te bijten. Zij waren de eerst aangewezen om de loonsverlaging te ondergaan. Na hen volgen de anderen, en daarom had het zulk een enorm belang om dien aantaf te slaan.

Doch ook nog andere factoren mogen niet uit het oog verloren worden. Onmiddellijk gingen bij de nederlaag, in de Engelsche burgerpers, stemmen op om de Britsche vrijveraars te waarschuwen. Als de Duitsche industrieën er op uit zijn de loonen te verlagen is dit vooral om beter en voorheen de strijd te kunnen voeren tot de verovering der wereldmarkten. Verscheping dus van den ekonomieschen oorlog, en de Engelsche burgerpers vindt geen beteren raad dan ook in Engeland dus aan te sturen op loonsverlaging.

Als men dit alles dan goed doorschouwt, dan treedt de missdadijke rol der reformisten eerst in haar volle gedante te voorschijn. Zij steunen respectievelijk hun eigen bourgeoisie in den ekonomieschen oorlog en leveren daarvoor de belangen der arbeidersklasse over aan hun kapitalisme. Zooals ze straks wanneer het tussen die kapitalistische machten tot gewapende botsing zal komen, ze de arbeidersklasse zullen uitleveren als het slachtoffer om dezelfde belangen hunner nationale bourgeoisie te dienen.

Zwaar weegt in dit konflikt de verantwoordelijkheid voor de nederlaag en ook op de Stalinistische kieke met haar gansch onverantwoordelijke tactiek.

De "Socialistische strijd,"

wordt weer wakker

In het Antwerpse hebben we weer tekenen van «linksche aktie» in de B. W. P. In een omzendbrief van de Soc. Strijd wordt gevraagd terug een aktie te beginnen in het raam der B. W. P. en 2e Internationale om deze lichamen naar links te doen opschuiven. Geen enkel van hersenen voorziene arbeider zal zich door dit spelletje nog laten beentnemen, en zich door de Soc. Strijd laten vangen, die op haar beurt zich weer eens laten gebruiken, door de reformisten om de arbeiders onder hun invloed te houden. De «linkervleugel» van de B. W. P. wordt nu eenvoudig vooruitgeschoven omdat de politiek van klasverzoening op dit ogenblik al heel slecht gekomen is om het vertrouwen der arbeiders te genieten.

Daarom alleen wordt er nu «gelinker vleugel». Trouwens naast dit alles weten de Antwerpse arbeiders al te goed hoeveer de bokkensprongen van de Soc. Strijd gingen in 1929, die een kieskartel afsloot met de Stalinisten, om vlak daarop te verklaren, «dat de gedachten van de S. S. gegeven werden» in den B. W. P.

Daarmee werd bewezen dat diegenen die zulks schreven van klassenstrijd niet het minste benul hadden, noch van de te voeren strijd iets begrepen.

De toekomstige «linkervleugelaars» mogen dan ook weten dat wij hen onbarmhartig op de hielen zullen zitten, om de arbeiders aan te tonen dat het onzinig is om de IIde Internationale die besmeurd is met het bloed van duizenden arbeiders nog naar «links» te willen opschuiven.

De taak der arbeiders is ten opzichte der IIde Internationale: ze aan te vallen en te beschouwen als een der voornaamste wachthonden der internationale bourgeoisie.

L. P.

Hoe is het mogelijk dat de Berlijnsche metaalbewerkers, een massa van 140.000 arbeiders, zich zoo maar weer naar fabiek en werkplaats lieten drijven?

Hoe is het mogelijk dat zij niet opstanden tegen het besluit der vakbonden, bureaucratie, om het werk te hernemen, met een volledige inwilliging der patronale eisch? Daar was immers toch de «Revolutionaire vakbond Oppositie», — het bijkuis van de Stalinistische fractie die over huizen en daken verkondigde, dat ZIJ de LEIDING der staking had.

De werkelijkheid heeft het ons anders geleerd: de Berlijnsche metaalbewerkers wilden hun vertrouwen niet schenken aan die zoogezegde R. V. O. — EN ZIJ HADDEN GELEIJK. Om den strijd te kunnen winnen, hadden ze slechts vertrouwen moeten stellen in zich zelve, in hun eigen kracht, en zelfstandig het verzet moeten organiseren. Juist omdat dit ontbrak, was het zoo betrekkelijk gemakkelijk voor de reformisten om na een korte strijd het verzet te breken. De arbeiders konden de Stalinstpartij, noch d' R. V. O. (Revolutionaire Vakbond Oppositie) enig krediet geven, omdat deze niet de minste waarborgen geven de klassenstrijd tot een goed einde te kunnen brengen voor het proletariaat. Integendeel: alles wees er op dat de Stalinstpartij in géén gevai geschikt is de arbeiders den weg te wijzen. Want met bluffen alleen komt men er immers niet. Men moet de Stalinistische pers nog maar een inzien aan den vooravond van het konflikt. Met reuvenletters kondigde ze aan dat de Berlijnsche metaalbewerkers streden onder de leiding der Officiele K. P. en der R. V. O.

Moesten we l'Humanité of Roode Vaan geloven, dan was het gedaan met de reformistische leiding. Doch de werkelijkheid leert ons anders. Het staat nu wel vast dat in dit geweldige konflikt de R. V. O. noch de K. P. enige rol van betekenis gespeeld heeft. Zooals de Berlijnsche «Volkswille» het schreef: de arbeiders lachten er mee, en met reden. Vóór de reformistische leiding het parool tot staten had uitgevaardigd wilde de R. V. O. deze al op 9 Oktober doen bespreken.

Met heel veel bombast werd dit ordewoord door de «Rote Fahne» verspreid. Hoe ver het met de Stalinistische invloed gesteld was, werd bewezen door het feit dat buiten een paar honderd arbeiders, HET PAROOL DOOR NIEMAND WERD OPGEVOLGD. Komisch werd het echter dat plots daarop de Rote Fahne de arbeiders opriep om de staking een maand uit te stellen tot voorbereiding ervan. Heel begrijpelijk was het immers dat de metaalbewerkers de vraag stelde: hoe het dan mogelijk was geweest hen eerst zonder voorbereiding te hebben doen staken.

Ook daarin lieten ze de Stalinstpartij alleen staan. Ze vonden de voorbereiding waarschijnlijk reeds meer dan voldoende en 140.000 arbeiders legden vlak daarop het werk neer, toen de leiding van den Duitschen metaalbewerkersbond het bevel tot staken gaf. Gelijkaardig was het met het opheffen der staking.

De arbeiders volgden de R. V. O. niet toen deze bij het verraad der reformisten wilde doen doorstaken. Zich van de reformisten losscheuren om de Stalinstpartij te volgen komt feitelijk op hetzelfde neer als van de klaveren naar de bieren te loopen.

Als met blindheid geslagen, hebben K. P. en R. V. O. dan na de staking hun gansch verkeerde tactiek verder toegepast: ze zijn overgegaan tot de stichting van een zoogezegde «Roode Metaalbewerkersbond». In de gegeven omstandigheden, kan dit er slechts toe leiden de kloof tusschen sociaal demokratie en komunistische arbeiders te verdiepen. En daarom veroordeelen we ten stelligste de gevolgde tactiek, die vóór de staking reeds aanstuurde op een vrijwillige scheuring.

Niet dat we de eenheid der reformistische vakbonden boven alles stellen. Zaak is het zoveel mogelijk arbeiders te kunnen bereiken. Maar juist dit was door de K. P. voor wat de arbeid in de Duitsche Vakbeweging — als elders — gansch verwaarloosd. Waar vroeger een zekere invloed was is dit nu NIET. Waar vroeger op de kongressen der vakbonden de oppositie sterk vertegenwoordigd was, is dit nu totaal verdwenen, en heeft dit werk opgegeven. Zoo ook bij de Berlijnsche Metaalbewerkersbond; ondanks de revolutionaire stemming van de meerderheid der Berlijnsche arbeiders. Daarom is het voor de emtaalbewerkers in de Duitsche hoofdstad zaak, om in de eerste plaats den strijd aan te binden in den schoot hunner vakorganisatie tegen de reformistische kieke, en deze niet zoo maar zonder meer meester te laten van het terrein. En dit laatste zouden ze wel doen, moesten ze er den rug naar toekeren, om zich onder de hoede te stellen van de Thaelmans en andere heeren, die met hun dronkemanskuren, slechts in de kaart weten te spelen van het plompe Duitsch-ciaal-patriotisme.

Het «Trotskyisme» werd al ontelbare malen dood verklaard, en toch is de officieel Stalinistische pers telken weer verplicht het te bekennen en de linksche kommunistische Oppositie te brandmerken, als zijnde kontra-revolutionair en.

Daarnaast zegt het Stalinsche centrisme ook strijd te voeren tegen de rechtschen die onder leiding van Rijkov en Boekharine staan; totdat vóór enkele dagen het Tass-agentschap wist te (vervolgt op de 4e-bladzijde.)

VAKBEWEGING

AAN DE ANTWERPSCHE HAVEN.

De afsluiting van het havenbedrijf.

Als men de maandelijksche kindervriend, een andere stempel kan men aan ons bondsorgaan dat eenieder klaar aantoon in welk stadium van ontstaarding de soc. demokratie de vakbeweging in zijn geneel gebracht heeft, niet geven, - als men dat mannekensblad doorblaadt; vindt men daar een bladje papier in dat benevende lage gemaene roddel, het beknopt verslag weergeeft van het 5e Tweejaarlijksch congres.

Dat verslag toont aan dat er op die bijeenkomst veel gebabbeld is over centralisatie en rationalisatie, maar waarover het in deze benarde tijden in de eerste plaats moet loopen n. l. het bespreken van een plan van directe actie eenerzijds voor het oogenblikkelijk afdringen van de bestuurlijke lichaam, van meer krisisuitvoering in plaats van inkrimping, zoals het voor vele reeds nu het geval is, anderzijds om het terugbrengen van de havenbarons van een deel der reuzenwinsten door hen gemaakt dank zij de arbeiders, onlogisch opgeschroede samenwerkingspolitiek die nen in korte tijdspanne miljoenen in hunne handkoffels deden vloeien geen woord daarover.

Het blijkt uit dit verslag, dat de kwestie der rationalisatie, Pietje Somers nu bijzonder interessert, mij neer dat vraagstuk, dat lang op voorhand kwaad was door de aan de dokwerkers opgedrongen onder secretaris en afgankie communist «Gust de Muynck» breedvoerig besproken, en komt nu pas tot de conclusie — waarop enige bewuste dokkers hem reeds lang wezen — dat de rationalisatie in ons bedrijf voortwoekert.

Dat de invloed der rationalisatie in andere bedrijven, veleer de oorzaak was van onze kleine weekveldienste en dat het dan ook voor de hand ligt dat ons transportorganisatie zal voortgaan met te ijveren voor de afsluiting van het bedrijf.

De vermindering der werkuren, met behoud van loon, per schrift en verhoging van loon.

We zouden aan de kam, dokkers willen vragen, of het hen niet verdacht voor komt dat nu, de aartsleugenaar Somers Piet, op het oogenblik dat de uitbuitersklasse de arbeiders onmeebaar doogd buitenzet, ze aan den honger prijsgeeft, dat hij nu kon sprekken over loonsvermeerdering, vermindering van arbeidstijd, enz. terwijl hij enkele maanden terug, als enkele kameraden gesteund door een paar duizend bondsleden er op wezen in verband met de scherpere ontwikkeling dieser crisis, dat: De steunuitvoering moest worden verdubbeld, dat het nu het moment niet meer was dat men mocht toelaten dat de lieve kinnekens permanent, elf uur daags werken, terwijl z'en medemakker geen enkele uur maar op de week de gelegenheid kreeg tot werken, enz. Hebben wij dan niet gezien dat heel de bendé der Brouwersvliet, P. Somers inzonderheid, de politie ontbond en de bondsleden uit hun eigen gebouw deed ranselen.

En zal nu tenslotte het afsluiten der bedrijven, het tegenwicht vormen van datgene waardoor de nijverheidscrisis ontstaan, de overproductie? Geenszins!

Kunnen de georganiseerde arbeiders zulke stelling verdedigen? Volstrekt niet!

Elk individu moet vrij zijn zich een beroppe te kiezen waar hij zich het best voor geschikt acht.

Het enige middel om de werkloosheid of het leven der arbeiders, althans wat dragelijker te maken, is nu juist datgene waar onze heeren leiders niets van weten willen: Het nummerstelsel, in andere woorden, het elk om beurt werken, met een doorgevoerde vermindering van arbeidstijd, behoud van loon en een degelijke steunuitvoering voor de dagen dat niet kan gewerkt worden. Willen we in de komende maanden met vrouw en kinderen niet van ellen-de omkomen, dan is het voor alle vakmenschen de plicht, hunne eventueele leiders die richting doen, uit te gaan. Dan zal het beroepsgoisme, dat nu bij zekere categorien van arbeiders bestaat niet worden uitgebreid. Dán houdt als vanzelf de toeloop van andere stielmannen naar de haven op, en dan is het ook gedaan voor ons dokwerkers van de forelieden portretten te moeten laten trekken, bij de bazen de helft van zijn zuurgevonden centen te moeten gaan ophuiven of zijn vrouw ten beste te moeten geven om er's anderdaags nog eens aan te kunnen (werken).

Dan is het ook uit met onvolledige ploegen (rationalisatie) te moeten werken.

Bij ons dokwerkers moet dus onverwijd ge-propageerd worden en de leiders gedwongen cito op te treden voor:

De afschaffing van het halve dagen of schiften systeem (alle risico voor de havenkapitalisten).

Verkorting van arbeidstijd.

Het elk om beurt werken (nummerstelsel).

Alsmede de evenredige verdeeling van onze loonen over de drie gelijke schiften en vermeerdeing van crisistuitvoering!

En nu aan 't werk!

Eenige bewuste bondsleden.

DE REFORMISTISCHE LEIDERS DER BROUWERSVLIET IN AKTIE TEGEN ANDERS DENKENDE ARBEIDERS.

Op Zaterdag 25 October 1930 gebeurde op nr 162 der dokken, aan S.S. Beyard het volgende geval. Er werd in schift gewerkt voor rekening van stouwer COLLINGS. Daar dit meer voorvalt dat dezelfde ploeg arbeiders doorstaan, kwam een delegué (JAN VAN MADAME) ter plaatse om te waarschuwen dat er niet mocht overgewerkt worden daar het schip in schrift bezig was.

Een der ONBEWUSTE arbeiders, antwoordde hem, al wijzend op een zijner medemakers, zeggende, daar is een communist, zeg het daar aan, maar niet aan ons.

Op deze uiting keerde de reformistische delegué op zijn stappen terug, naar die zoogezegde communist, met de woorden: «Gij zijt een communist?»

Vandaar een grote woordenwisseling tussen arbeider en delegué, die ten slotte naar boord liep en aan al de luiken der arbeiders aankondigde om het schip stil te leggen, daar er communisten aan boord werkten.

Deze arbeiders beantwoordden den broodrover met hatelijke en bespottelijke woorden, dit echter te kras volgen de Celaas EMIEL DE NEUS, en de kraanman, die dezen delegué op zijn plaats wisten te zetten. Bijzonderlijk hij die betaald wordt met de centen van de arbeiders, en een lulekker lever kan slijten in deze krisistijd, wil bovenop nog arbeiders broodroven die zijn denkwijze niet delen.

Wij vragen ons af wat Piet Somers als secretaris van den dokwerkersbond daar wel van denkt, van het optreden van een SCHOFT tegenover eerlijke arbeiders. Volgens ons is deze delegué niet langer waardig deze plaats te behouden.

De Celaas die zich in verbinding stelde met den vakbond, kreeg als eenig antwoord, dat het schip mocht door werken, en dat het optreden van dezen delegué niet gegronde was, ziedaar een verschrooning voor zulke honden. Denkt nu niet kameraden, dat die zaak gedaan was, neen, de delegué wilde per forsch dezen arbeider zijn kontroolkaart hebben, hetgeen hem natuurlijk door den celaas geweigerd werd, daar hij werd hij van boord gesmeten door den stuurstrechten het werk stil te leggen, maar ditmaal met deze kaart niets te maken had. Voor de tweede maal wilde hij aan boord gaan, om te man, die op de hoogte gebracht was van het geval, de kraanman die zijn plicht als arbeider kende, verlaarde niet meer voort te werken indien deze arbeider gebroodroofd werd. Wij weten dat er nog arbeiders zijn, die hunne plichten kennen en doorvoeren.

De celaas verstand de zaak ook en verlaarde, dat het gelijk voor hem was, welke arbeiders hij bezigde, indien dat zij hunne taak maar volbrachten.

Tenslotte werd het 2 uur, en de morgend schift keerde huiswaarts, maar onze SCHOFT was nog altoos op de plaats te vinden. Doch toen hij het schip moest doen stilleggen deed hij het niet, want de namiddag ploeg die opkwam, waren arbeiders die op nr 20 een halve dagtaak hadden volbracht, en op nr 162 om 2 uren terug aan het werk tegen, om het schip klaar te maken en dit druischt tegen de reglementen van den vakbond in.

Gij ziet dus kameraden als ge maar smeerpapperij doet en in de handen der haven barons werkt dan mocht gij van de heeren reformisten alles doen, maar een arbeider die zijn rechten en strijd durft verdégen wordt betiteld als zijnde een «KOMENIST», en deze moeten gebroodroofd worden. Zie hier het optreden van onze huidige leiders. Kameraden dokkers zult gij dat blijven gedogen? Nee, duizendmaal neen.

Strijd in de rangen van uw havenarbeiders aktie-komitee, voor het nummerstelsel en de gelijke betaalde schiften, zoodende zullen zulke honden niet meer te vinden zijn om u gebroodroven.

EENIGE BEWUSTE DOKKERS.

Bij de Gentsche Dokkers.

KAMERADEN! DOKKERS!

De krisis en werkgebrek die wij doormaken zijn oorzaak dat er grootre wantoestanden op den dok heerschen.

Nimmer hebben de dokbazen zulke onbeschaamde macht uitgeoefend als nu, nooit hebben zij meer de werkreglement, onder de voeten getrapt als tegenwoordig. Al de wantoestanden die bestonden, over 40 jaar zijn nu weer in voege, ondanks wij hier staan met een leger gesyndikeerden, ondanks er door de syndikaten kontroleurs aangesteld zijn om de misbruiken te keer te gaan, toch blijven deze bestaan onder het oog zelve van hen. Al de oude plagen der dokkers, de werkloosheid, de brutaliteit van sommige bazen en foremans die het eens zijn om ons meer in den dieperik te duwen, gelijk het geval is geweest bij den patroon Boxstael in het fruit dat onderkruipers terug aan het werk mochten gaan, terwijl deze die in strijd waren gegaan bleven staan zonder een cent vergoeding van de vereeniging. In de aardappelen doet zich nu hetzelfde voor dat gij dokkers met uw hard zweogen niet aan uw loon kunt geraken, dit alles is nog steeds in voege juist of er nooit spraak is geweest van vereeniging.

Wij werken met u, nevens u, en weten dat gij evenals wij onderdrukt en genepen wordt door de dokbazen die door hun schandalig hooge winsten zich meenent te mogen veroorloven ons als slaven te behandelen.

Sedert de basen van den dok hier ook met zo weinig volk werk allegem vergroot ons aantal werkloozen op schrikbarende wijze.

Wij hooren heel wel dat gij ze vervloekt, wanen gij de twee armen niet kunt gebruiken om in het levensonderhoud te voorzien van vrouw en kinderen.

Nochtans kameraden, is er een verschil tussen ons; terwijl gij gromt en vloeit en gebrek lijdt gelijk wij, laat gij maar alles gebeuren en stelt uw vertrouwen in de tegenwoordige leidkens van uw syndikaat.

Wij niet, wij strijden, al zijn wij slechts met enkelen willen wij de strijd van onze vroegere voorkampers weer tot het besef van klassenstrijd brengen tegen al wat uitbuiter is.

Het is toch onmogelijk aan te nemen dat alle klassebewustzijn bij ons verloren is dat wij geen energie bezitten, dat er geen bloed meer in de kloeke borsten der dokkers vloeit, dat wij zo machtig, met zo een verleden van strijd en overwinning ons hoofd zullen buigen voor een handvol uitbuiter; dat wij niet meer den moed, de kracht en den wil zouden hebben om het brood voor ons vrouw en kinderen te eischen en betere levensvooraarden af te dwingen.

Vele van u heeft men te lang kunnen afkeerig maken van ons, communisten, de basen, de syndikale leiders, de politieke schuimers hebben ons bij u zwart gemaakt, u opgezwept tegen ons, u gebruikt om ons werkloos te stellen om ons uit te sluiten, terwijl uw oogen op ons gericht werden, als waren wij de verdeelers en scheurmakers, wordt gij van die kerels geschopt.

Zij stookten den eenen dokker tegen den anderen op en bedisselden achter uwen rug uwe onderwerping en deelden samen den koek die uw onverstandigheid hen opbracht.

Daarom kameraden dokkers open uw oogen strijd met ons om betere levensvooraarden en terug naar de ware klassenstrijd en weg met de verraders aller kleur.

B. M.

De crisis in de Diamantnijverheid.

Wat is wat Berckelaer de diamantbewerkers bezorgd heeft.

De arbeiders moeten zelf optreden.

De werkloosheid duurt onverminderd voort, en neemt intengendeel steeds grotere afmetingen aan. De loonen zijn op ongelofelijke wijze naar beneden gehaald en komen nog steeds lager te staan. De ellende onder de diamantbewerkers is groot, en de werklozenuitkeering — zoals voor alle proleten — geweldig klein. De armoede heerscht, en de reformistische leiding van den A. D. B. toont niet de minste neiging om ook maar iets te verrichten tot verlichting en verbetering van onze huidige levensvooraarden. De diamantbewerkers ondervinden nu eerst aan den lijve, wat het resultaat is van die geniale samenwerkings politiek van L. Van Berckelaer.

WAT IS ER VAN DE ZOO GEROEMDE STABILISATIE DER LOONEN IN HUIS GEKOMEN?

De diamantbewerkers hoeven zich maar te herinneren hoe in den drukken tijd de loonen niet mochten worden opgedreven. Nog gezamenlijk, noch persoonlijk mocht er worden opgetreden voor loonsverhoging. L. Van Berckelaer verbod dat men zou trachten zijn arbeidskracht zoo duur mogelijk te verkopen. En hij argumenteerde: wij moeten in den drukken tijd onze loonen niet opdriiven, DE PATROONS ZULLEN IN DEN STILLEN TIJD DE LOONEN NIET DRUKKEN.

Dat was de basis der BERUCHTE samenwerkingspolitiek. En wat heeft ze als resultaat gehad? In de vette jaren hebben de juwelierschatten verdiend, en nu drukken ze de loonen zoo ver mogelijk naar omlaag. Heel de samenwerkingspolitiek is op een reusachtig faljet uitgedraaid en de arbeiders alleen zijn er de dupe van geworden.

Niet alle diamantbewerkers geloofden in de leiding van het politiek keuterboertje dat luistert naar den naam van L. Van Berckelaer. Jaren lang waarschuwde de oppositie tegen zijn misdaadige politiek, maar de massa der diamantbewerkers liet haar ofwel alleen staan, ofwel kwam haar niet daadwerkelijk ter hulp, als ze de strijd tegen de leiding aanbond en deze met behulp van politiegeweld de stem der oppositie smoerde.

In al de grote kwesties is het nu een uitgegemaakte zaak dat de oppositie gelijk had omdat ze tegen de samenwerkingspolitiek de klassenstrijd plassat.

Zoowel in de loonpolitiek, als in de kwestie van de krisis-kas, blijkt ze nu overschat van gelijk te hebben gehad, en door de massa der diamantbewerkers wordt dit nu als een vaststaande waarheid aanvaard. Maar dat is niet genoeg. De leden van den A. D. B. moeten begrijpen dat het eerst dan zal zijn, ALS ZE GEZAMENLIJK IN BEWEGING KOMEN, DAT ER IETS TEN HUNNEN VOORDEELLE KAN GEBEUREN.

Juist omdat de leiders van den A. D. B. niet willen dat er daadwerkelijk iets gedaan wordt, verhindern ze dat de werkloozen bijeen komen. Ze vertikken het voor hen iets te doen. In de maandenlange werkloosheid is nog niet één vergadering belegd geworden door het dagelijks bestuur, om in levende verbinding te komen met de werkloozen en den toestand te bespreken.

En hoogstnodig is het dat daar nu verandering in komt.

Wij moeten eischen dat het bestuur verantwoording komt afleggen inzake de gevolgde politiek ten opzichte der loonen en werkloosheid.

En wanen deze triestige Sinjuren de moed daar niet toe hebben, dan is het oogenblik daar voor de diamantbewerkers om met de oppositie de eigen belangen in hand te nemen en op eigen hand de middelen na te gaan, die moeten leiden tot een ONMIDDELijke VERBETERING voor de WERKLOOSEN, en een krachtig ingrijpen tegen het loondrukkend patronaat.

A. D. B.-er.

van diegenen, die boven de 6 fr. verdienien in drie keeren, 5 t. h. die onder de 6 fr. verdienien.

Nogmaals was er een vergadering waarop de leider dat voorstel kwam verdedigen.

Zoo zien wij telkens den rol spelen van de patroon met de medewerking van onze leiders, tegen de arbeiders. Die rol heeft de patroon altijd gespeeld, want de arbeiders gebeurt het dikwijls genoeg dat zij slechte materialen moeten verwerken en hard moeten werken voor 15 à 20 fr. per dag te verdienen, en als zij dan naar hunnen vakbond dat schandalig stelsel van de patroon gaan uiteen zetten, zeggen de leiders dat zij daar niets kunnen voor doen.

Zoo is het niet te verwonderen dat de patroon alles toepast; een werkelijk verzet van de leiders heeft hij toch niet te verwachten. Maar de arbeiders moeten gaan inzien dat hun vijand niet alleen is hun patroon, maar ook hun leiders. En nu zeker, nu dat de meeste patroons in kartel zijn, en dat kartel tot een loonsverlaging overgaat, doen zij dat niet op al hun fabrieken gelijk, maar wel vandaag hier en morgen ginder. Daarom is het noodzakelijk van de arbeiders om in hun vakbond meer werk aan den dag te leggen om hun leiders te dwingen dat zij meewerken om tegen geheel dat konsortium te strijden, dan eerst zullen wij den strijd kunnen aangaan met succes.

RUPELZOON.

berichten dat te Moskou een nieuwe fractie was ontdekt die bestond, én uit linkschen en uit rechtschen.

De namen van Lominadze, Schatzkin, enz. werden vernoemd en maatregelen tegen hen gesechst.

Voor wat de «officiele» rechtschen betreft heeft Boekharine intusschen reeds een nieuwe boetedoening afgelegd en de «algemeene lijn» als de eenig juiste verklaard, daarbij al zijn rechtsche afwijkingen voor de duizend en zoveelste maal afzwerend. Het spreekt trouwens vanzelf dat er van eenige overeenkomst tuschen linksche communisten en deze rechtschen, die opname van de koelak in het sowjet systeem voorstonden (en waarschijnlijk voorSTAAN) geen spraak kan zijn. Maar wel stelt zich de mogelijkheid dat arbeiders die andere wegen dan die der linksche communisten wilden inslaan, door de ondervinding tot de conclusie konden dat slechts de Marxistische vleugel met haar programma van versterking der proletarische diktatuur, demokratiseering van de partij, en bestrijding der valsche leuze van het socialisme in één land, het bij het juiste eind heeft en alleen redding vermag te brengen, uit de moeilijkheden waarin de Sowjet-Unie zich bevindt.

Steeds meer keeren de arbeiders zich tegen de avonturierspolitiek bij de doorvoering van het vijfjarigplan, die de arbeiders lichamelijk en zedelijk kapot maakt zonder de verzekering dat ze binnen afzienbare tijd er de vruchten van zullen kunnen plukken. Bij een nadere beschouwing van het vijfjarig plan zullen we kunnen nagaan dat het niet zo gansch «koek en ei» is als de officieelen ons willen doen geloven. Voor wat de loonen b. v. betreft zal hij bij een produktievermeerdering van 110% — voorzien in het plan, het loon slechts met 70% vermeerdern — en dan nog slechts wanneer de tjerwonetz zijn waarde blijft behouden, en de landbouwprijzen stabiel blijven — iets wat meer dan problematisch kan genoemd worden.

En naast dit alles is het begrijpelijk dat het verzet toeneemt tegen de kaste der fonctionarissen, die én de Sowjet Unie én de Partij naar de weerlicht helpen. Terwijl deze hetzen tegen de linkervleugel laten ze toe dat de Partij bestuurders bezit — in Siberië vooral — die niet min of meer dan rasechte kontra-revolutionair zijn, in de rangen van Koltsjak streden en zich schuldig bevinden voor de moord op honderden revolutionnaire arbeiders.

De verklaring desaangaande aangelegd door de kolonie der verbannen Bolsjewiki-Leninisten te Kamensk, en gericht tot het Centraal comiteit der Russische K. P. behelst ontstellende feiten, die aantonen hoe diep er moet ingegrepen worden voor en aleer het te laat is.

De Sowjet bureaucratie is onmachtig de moeilijkheden te overwinnen, zonder de zaak der wereldrevolutie op te offeren. Zij verzwakt de revolutionaire weerbaarheid der Sowjet Unie.

Daarvan proberen de imperialisten gebruik te maken. Daarvandaan de kampanje inzake de zoogezegde «dumping», die geen dumping was en is.

Als de imperialisten den aanyal proberen uit te voeren op de Sowjet-Unie, dan zullen ze de internationale arbeidersklasse paraat vinden, om dien aanval af te slaan. Wat ons echter niet verhindert, integendeel ons er juist toe aanzet om de onsocialistische politiek van Stalin en zijn trawanten ten scherpste te bekampen.

EDOL.

Brief uit Moskou.

ZINOVIEF TER EERE.

Een feit dat de atmosfeer kenschetst die in de leidende kringen der Russische Kom. Partij, evenals in de arbeidersmassa heerscht is het volgende: enkele weken geleden moest Vorochilov, lid van het Politiek Bureel, en Volkscommissaris van oorlog een redevoering uitspreken op een meeting in de arbeiderswijk, Krasnaia Presnia.

VOROCHILOV ECHTER WAS NAAR AANLEIDING DER VIJANDIGE HOUING VAN DE ARBEIDERS VERPLICHT VAN HET WOORD AF TE ZIEN. Hij kon zich voor de ontevredenheid der arbeiders niet uitdrukken. Aldus hebben de arbeiders van Moskou, onvoldoende gevoed en gehuisvest, levende op het rythme der intensive Stalinistische produktie, geweigerd om een lid van het Politiek Bureel der K. P. te aanhooren.

Maar wat niet belangrijker is, is het gevde dezer episode: in de plaats van Vorochilov, zond men iemand anders DIE ZICH LIET HOOREN: ZINOVIEV! Dit is teekenend. Men kan zich de moeilijke positie van Stalin indenken, met de weigering der arbeiders om Vorochilov te horen spreken. Wie in zijn plaats te zenden? Het is in Vorochilov tegen het officieel apparaat, het is tegen de bureaucratie dat de arbeiders van Krasnaia Presnia manifesteerden. Maar Zinoviev, dat is de betrouwvolle Oppositie, het is een element van kritiek op de huidige regering van Stalin, het is evenzeer de «kapitulard» die de algemeene politiek van het Stalinistisch Centrisme verdedigt.

Het is dus tegelijkertijd het demagogisch scherm om de leiders van 100% te beschutten en de kapitulard die men definitief in de oogen der arbeiders kompromitteert met hem op een gevaarlijk oogenblik de Stalinistische publiek te laten verdedigen.

Het is moeilijk te weten wie ten slotte het meest in het nauw zal zitten, Vorochilov of Zinoviev.

(Vérité).

De Belgische en Internationale Oppositie.

De diskussie die reeds meer dan een jaar aan den gang was in de schoot van de Belgische Oppositie heeft haar beslag gekregen op de vergadering van het Landelijk Bestuur van 26 Oktober II. Onze lezers weten waar het over ging en zullen in de in dit nummer aangedrukte documenten de stelling kunnen vinden, die door de meerderheid van onze organisatie werd ingenomen tegen de federatie Charleroi in de Int. Oppositie en Trotsky.

Reeds lang hadden de woordvoerders van de federatie Charleroi hun voorname kenbaar gemaakt de Belgische Oppositie te zullen verlaten indien deze het stuur niet omgooidde en haar werkzaamheid stuurde in de richting van den strijd voor een wederopname in de officiële partij.

De meerderheid voerde aan dat een dergelijk streven ijdel was en zou leiden naar bittere ontgochelingen en nutteloze krachtverspillingen.

Een diskussie werd gevoerd in het Fransch blad «Le Communiste» en we moesten vaststellen dat de kameraden van Charleroi zich vastklampten aan de door hen zelf uitgevonden legende dat de politiek van het Uitvoerend Bureau de schuld was van de achteruitgang van de Belgische Oppositie. Niet de minste poging deze schuldiging door een nauwkeurige ontdeling van het politiek gebeuren sinds de scheuring in de Partij, kan men in hun schrijven vinden. Deze beschuldiging werd nochtans voor dik en dun door het Internationaal Bureel van Parijs overgenomen en verbreed, trots de overvloedige bewijzen die we leverden van hun oppervlakke en verkeerde beoordeeling.

Twee resoluties waren ter vergadering ingediend door het Uitvoerend Bureel en door de federatie Charleroi. De eerste veroordeelde de onjuiste zienswijze van de fed. Charleroi en van het Internationaal Bureel en eischt van al de leden der oppositie, dat ze elk andere opvatting zouden laten varen, voorts werd besloten een commissie samen te stellen belast met het opstellen van een programma. Het Uitvoerend Comiteit vroeg dat de diskussie als geëindig zou beschouwd worden en dat met nieuwe kracht zou gearbeid worden voor de verspreiding der revolutionaire gedachte in de arbeidersbeweging.

In haar motie verklaarde de federatie Charleroi dat het oogenblik aangekomen was voor de Oppositieën om partij te kiezen voor de een of andere van de beide zienswijze die in de Oppositie bestonden. Ze sprak zich uit voor de heropbrenging van de Kommunistische Internationale en tegen het stichten eerder tweede Partij in België. Ze vroeg dat een kongres zou ingericht worden om zich over deze vraagstukken uit te spreken en sprak als haar oordeel uit, na dit kongres alle betrekkingen te zullen afbreken met diegenen die het standpunt van de fed. Charleroi niet zouden willen bijtreden.

Dergelijk kongres had slechts voor de Oppositie een nieuw tijdverlies kunnen betekenen. De diskussie heeft lang genoeg geduurd, me:

De herdenking der Russische October Revolutie.

EEN GESLAAGDE MEETING TE
ANTWERPEN.

De Antwerpse afdeeling der kommunistische oppositie had den 7den November een meeting belegd in Uilenspiegel, die volledig geslaagd kan heeten. De zaal was bomval en met groote aandacht volgden de aanwezigen de uiteenzettingen van Lodewijk Polle en Ward Van Overstraeten, nadat P. Doremans in een kort woord de meeting had geopend. De sprekers legden vooral de nadruk op het feit dat de Russ. Oktoberrevolutie door de arbeiders het best kan gevierd worden door zelve den strijd aan te binden tegen het kapitalisme en inzake werkloosheid en loonen een aktief verzet te organiseren tegen de bestaande ellendige voorwaarden. De «lompenkommunist» Wackenier was afgezonden voor het «debats», en probeerde met een gemeene leugen, met wat platte demagogie en voorts met veel onhandigheid het Stalinisme te verdedigen en de kommunistische Oppositie te belasteren. Hij was wel gekomen. De voorzitter moest zich inspannen om de aanwezige arbeiders te verzoeken de ongelukkige «debater» te laten uitspreken. De repliek van Van Overstraeten was voor de «leider» der Officiele K. P. verpletterend. Op glasheldere wijze werd den aanwezigen aangetoond dat de stalinistische heeren met vuile pooten niet in staat zijn met de arbeiders voor dezer belangen te strijden en hoe de Stalinistische bureaucratie de grote verantwoordelijke is voor het verval der officiële K. P. in het bijzonder en de komintern in 't algemeen. Het applaus der aanwezigen bewees hoezeer de houding der oppositie werd goedgekeurd en aanvaard. Om elf uur eindigde de geslaagde meeting nadat de omhaling 71.80 fr. had opgebracht, en na de meeting een lied, gezongen door een dokwerker nog 11.80 fr. voor de Kommunisten opbracht.

Brief van het Uitvoerend Comiteit aan Kam. L. TROTSKY.

Ende September stuurde het U. B. een schrijven naar kam. Trotsky (en naar het Internationaal Bureel van Parijs) waarin onze meeningsverschillen werden behandeld. Men leze verder het antwoord van Trotsky. Van het Internationaal Bureel (1) kwam geen antwoord. Gebrek aan plaats verplicht ons slechts de belangrijkste ge-

dan één jaar. Elk lid heeft de gelegenheid het voor en het tegen van de twee verdedigde meeningen te wegen. Uitvoerige besprekingen hebben in de afdelingen plaats gehad, tal van artikels zijn daarover in de pers verschenen. En in deze omstandigheden was het Landelijk Bestuur gemachtigd en bood het een genoegzaam trouwe weerspiegeling van de geldende meeningen, om het eindbesluit in deze te nemen.

Met zeven stemmen (Antwerpen, Brussel, Gent, Luik, Verviers) tegen twee (Charleroi) keurde zij de resolutie van het Uitvoerend Bureau goed. Daarmee was de break met de federatie Charleroi die op politiek terrein sinds lang voltrokken was, ook op organisatorisch gebied een voldongen feit geworden.

Kameraad Trotsky's antwoord komt op een beslist afwijzen van iedere verdere besprekking. Om de door de kameraden van Charleroi verstrekte en het Internationaal Bureel met gulheid ivergomen legenden de kop in te drukken stuurde de Belgische Oppositie een uitvoerig memorandum. Onnodig te diskutieren, onnodig de gedane beweringen te staven, de echtheid van de naar voorgebrachte argumenten te bewezen, de beleefde situaties te ontleeden.

Werkelijk dit optreden van Trotsky stelt ons bitter teleur. We kunnen niet verhelpen dat een dergelijke lichtzinnigheid, zoo zij de regel van de Russische Oppositie en van het Internationaal Bureel wordt — en dit schijnt zij te worden — elk streven naar een internationale groepering van de revolutionair kommunistische krachten moet doen schipbreuk leiden.

Met het vasthouden aan het betrachten van een onderdanigheid aan de officiële kommunistische partijen, door de Opposities, elke aanspraak op zekere onontbeerlijke aktiemiddelen te willen ontzeggen, kan men slechts het Stalinisme een goede dienst bewijzen, maar men is zeker de groepeering en de versterking van de in den strijd tegen de epigonen, buiten de officiële kommunistische beweging geplaatste revolutionairen, tegen te werken. En nochtans verheft Trotsky en konsorten deze regel tot het voor de Oppositie hoogst geldend gebod. Wij kunnen hem daarin niet volgen.

Wij verbergen ons niet welke nieuwe moeilijkheden zich op onze weg opstapelen. Onze verwijdering uit de kring die zich tot een internationale gemeenschap van de linksche kommunistische Oppositie had kunnen ontwikkelen, is door ons niet gewild. En wij weigeren te gloven deze verwijdering als de eenig mogelijke uitweg aan te zien.

Wij willen met onverdroten ijver, in dit land voortwerken aan de verspreiding van de revolutionair kommunistische gedachte en hopen wel daarmee de baan vrij te maken voor onze opname in een echte internationale kommunistische strijdorganisatie die het op zich kan nemen de strijdgebissen der Oktober-revolutie en van de kommunistische actie in ere te herstellen.

deelten uit deze brief te plaatsen.

1. — De moeilijkheden die de linksche oppositionele beweging tegenkomt, de hinderissen di haar unificatie beletten of verdagen spruiten uit twee verschillende oorzaken voort: van den eenen kant de objectieve oorzaken, zoals de toestand van het kapitalisme en de verschillende oordeelen die over haar uitgesproken worden wat dan onder ons verschillende appreciatie's over de problema's van de revolutionaire strijd voor gevogt heeft; ten tweede, zekere werkmethodes die het resultaat van de voorwaarden zelf van ons internationaal werk zijn, waar dit slechts gedektelijk, want een weinig goede wil zullen we er zeker toe komen rekening te houden met die voorwaarden en de fouten waar ze ons naar toe drijven te verwijderen. We willen er voor het oogenblik slechts een bewijs van nemen. In uw brief zegt ge, dat ge op een zeker oogenblik voorwaardelijk de ontwikkeling der belgische en noord-amerikaanse oppositie als partij» aannamt, maar dat ge er u van rekenschap geeft dat ge een «valsche pronostiek hebt gemaakt, te wijten aan een onvolledige informatie». De eerste opinie kenden we door een brief verschenen in «The Militant» en die we in onze bladen weergegeven hebben. De tweede werd ons mede gedeeld door de kameraden van het «internationaal Bureel» die er zich in de discussie's een wapen tegen ons gemaakt hebben. Dit is 't voornaamste van onze graveer niet, want een oordeel heeft door zichzelf geen waarde, zells wanneer het van een zoo voorstaande kamerada als u uitgaat. We hebben er ons aan gemaakt, van een opinie te beoordelen, door de manier waarop ze zich vormden te studeren, en we aanzien de methode als de enige revolutionaire. Welnu kameraad, nu dat we met zekerheid weten, dat ge uw oordeel over de ontwikkeling der belgische oppositie veranderd hebt, weten we nog altijd niet aan de hand van welke inlichtingen ge uw gedachte (opinie) herzien hebt. We houden die werkmethodes voor slecht. De gedachten die ge uit berekening of manoeuvre geest gehandeld hebt is verre van ons, we willen wel aannemen, dat de beste inzichten u bewegen, maar de fout blijft desniettemin groot; maar er zijn in de Internationale oppositie nog vele kameraden die denken van het onderzoek der feiten te kunnen vervangen door goochelarij, met de uitspraken van deze of gene kameraad of dit of gene orgisme.

We zullen ten andere gelegenheid hebben van op dit hoofdstuk terug te keeren.

Aldus heb je uwe eerste gedachten van de ontwikkeling van de belgische oppositie groep in partij laten varen. Hoe kunt ge dan schrijven dat «in de rangen van de geünificeerde luikse oppositie niemand de ontvorming tot een tweede partij verdedigt». Denkt ge dat ge de enige waarde die het perspectief van een ontwikkeling der oppositie in partij inzaagt? Dat komt ons zeer onwaarschijnlijk voor, want ge wou, zoals ieder geweten hebben dat we voor de wetgevende verkiezingen van 1929 kandidaten gesteld hebben. Ofwel is het dat ge de belgische oppositie aanziet als wel of niet meer deel uitmakende van de «geünificeerde linksche oppositie». In die voorwaarden ware het noodzakelijk van te zeggen wat de geünificeerde oppositie juist is, ofwel van ons te zeggen, tenegevolge van welk besluit van welk orgisme de belgische oppositie in de geünificeerde oppositie gesloten werd. Tot nu toe hebben we ons altijd, niettegenstaande onze meeningsverschillen met zekere groepen aanzien als deel uitmakende van de luikse kommunistische oppositie.

Ter gelegenheid van de algemeene verkiezingen van 1929 was er in de oppositie bijna algemeenheid om de besluiten van kandidaten voor te stellen. Daar waar dit niet mogelijk was, raadden we de onthouding aan.

Het antwoord van TROTSKY.

Büyükada, 12 Oktober 1930

Aan het uitvoerend Bureel van de Belgische Oppositie.

Afschrift aan het Internationaal Sekretariaat, aan Parijs en aan de afdeeling Charleroi van de Oppositie.

Waarde Makkers,

Ik geloof niet dat na één jaar idéotogischen strijd, we door middel van briefwisselingen iets belangrijks kunnen toevoegen aan hetgeen reeds van weerszijde in de pers gezegd is.

Ik wil hier slechts een vraag aanraken, deze betreffende de vooruitzichten voor één of twee partijen in België.

De strijd voor de Kommunistische Internationale is de strijd voor de voorhoede van het wereldproletariaat, voor het erf van de Oktoberrevolutie en voor de voortzetting van het bolsjewisme. Wij zijn geenszins bereid aan te nemen dat het revolutionair erf uit het verleden, op dit oogenblik samengevat kan worden door de «ideeën» van de groep Urbahns of van enkele Brusselsche kameraden. De revolutionaire nalatenschap is ontzagelijk, men moet ze kunnen verwezenlijken.

gelijkheid uit voor de oppositie van dit of gene land, naar gelang de krachtsverhouding, de rol van politieke onafhankelijke partij te moeten spelen. Zulk een UITZONDERLIJKE toestand in een afzonderlijk land zou echter geenszins onze grondlijn voor de heropbrenging van de K. I. wijzigen. De onafhankelijke partij der leninse bolsjewiken (oppositie) in een enkel land zou als een afdeeling van de K. I. moeten optreden en zou zich tegenover de officiële, zwakkere partij moeten gedragen als tegenover een fractie, door een eenhedsfrontpolitiek op haar toe te passen en zodoende, voor al de arbeiders, de verantwoordelijkheid van de splitsing op haar werpend.

De positie heeft zoals gij ziet niets gemeens met deze die gij verdedigt. Maar voor wat betreft het vooruitzicht voor België bleek de mogelijkheid die ik als hypothese stelde niet voor verwezenlijking vatbaar. De Belgische oppositie was twee jaar geleden zeker een aanzienlijke macht. Maar gedurende dit tijdvak bewees de Brusselsche leiding geen grondbeginselen te bezitten, aarzelde zij op onvergeeflijke wijze bij elke vraag en was zij overal en altijd genegen elke groep te steunen die in de fundamentele vragen stelling nam tegenover de internationale oppositie. Gij hebt op openlijke of op bedekte wijze tegen de linkse oppositie, Urbahns, Paz en Monatte en anderen, ondersteund, alhoewel deze groepen onderling niets gemeens hebben, tenzij hun gemeenschappelijke vijandigheid tegenover de leninse bolsjewiken. De gevallen van een dergelijke politiek zijn duidelijk.

Ietsal in alle andere landen zonder uitzondering de oppositie belangrijke vorderingen maakte in alle opzichten of ten minste zich ideo-logic versterkte, verzwakte de Oppositie in België meer en meer. Gij zult begrijpen dat de Internationale Oppositie geen reden kan hebben de verantwoordelijkheid van deze treurige toestand op anderen te gooien dan op het Uitvoerend Bureel van Brussel.

In het verslag van de Internationale konferentie in April gehouden lees ik de volgende woorden van kameraad Hennaut: «Ik geloof dat indien de kameraden van Charleroi aan hun gezichtspunt onverzoonlijk blijven vasthouden, het onmogelijk zal worden langer met hun samen te werken. Want aan elke gemeenschappelijke arbeid moet toch een minimum vertrouwen ten grondslag liggen.» Deze woorden moet de Internationale Oppositie heden op het Uitvoerend Bureel van Brussel toepassen.

Het Internationaal Sekretariaat is geen brievengen. Het is een lichaam die op internationale schaal de FRAKTIË MET GEMEENSCHAPPELIJKE IDEEËN bindt.

Gij weet dat ik verleden jaar bij de kameraden van Charleroi heb aangedrongen opdat zij hun samenwerking met u zouden voorzetten. Ik hoopte, daarin gesteund door de Fransche kameraden, dat een toenadering zou kunnen plaats hebben op den grondslag der bij de gemeenschappelijke arbeid opgedane ondervinding. Deze hoop is niet verwezenlijkt. Er moet nu gezegd worden wat is, en namelijk DAT WE NIET TOT EEN EN DEZELFDE FRAKTIË BEHOOREN en daaruit de noodige ge